

บทนำ

‘แก้วที่สาม...’

ริมฝีปากอ้อมเต็มตึงพิมพ์เบาๆ พร้อมกับมือเรียวยาวแก้วซึ่งเหลือน้ำสีอำพันติดกันเพียงเล็กน้อยลงบนโต๊ะ ร่างออรชรเต็มไปด้วยส่วนเว้าส่วนโค้งในชุดดำขยับตัวลุกจากเก้าอี้เดี่ยวหน้าบาร์ของสถานบันเทิงชื่อดังที่เธอเข้ามานั่งได้เพียงไม่ถึงชั่วโมง และสั่งเพียงเครื่องดื่มที่ต้องการโดยไม่สนใจทั้งเสียงเพลงทำนองค่อนข้างแรงเร้าจากวงดนตรีที่เล่นอยู่บนเวที แสงไฟหลากสีที่ส่องวูบวาบกระตุ้นอารมณ์สนุก หรือแม้กระทั่งสายตาโลมเลียจากเพศตรงข้ามทั้งคนไทยและคนต่างชาติ...เธอต้องการมาดื่ม และรู้ลิมิตของตัวเองดี สามก็สามมากกว่านี้มันจะทำให้เกิดปัญหา และเธอไม่เคยปล่อยให้ตัวเองอยู่เหนือการควบคุม

ชากลมกลืนเรียวยาวกำลังจะก้าวไปถึงทางออกอยู่แล้ว แต่กลับมีชายชาวต่างชาติผมทองอร่ามอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอมายืนขวางไว้เสียก่อน หญิงสาวยิ้มปาก มองหน้าแดงเรื่อด้วยพิษแอลกอฮอล์ของคนตรงหน้าอย่างไม่สบอารมณ์นัก ริมฝีปากได้รูปเม้มแน่น ขยับ

หนีไปอีกทางแต่อีกฝ่ายกลับก้าวไปดักไว้

"เฮ้!" หญิงสาวอุทาน ดวงตาคมมองคนตรงหน้าอย่างเอาเรื่อง...
เกลียดจริงๆ คนพวกนี้ ไม่ว่าจะสถานการณ์ใด สถานที่ไหนก็พากัน
ก่อปัญหาให้เธอไม่หยุด

ชายผมทองไม่สนใจเสียงแข็งๆ นั้น ยิ้มกริมแล้วเอื้อมมือไปจับ
ต้นแขนกลมกลิ้งพร้อมกับทักด้วยเสียงอ้อแอ้

"จะกลับแล้วเหรอ ไม่เอาน่าสวีตดี มาสนุกกันต่อเถอะ เห็นเธอ
นั่งคนเดียวไม่มีเพื่อนแล้วฉันปวดใจไปด้วย"

หญิงสาวกระซอกแขนออกจากการเกาะกุม "ไม่ หลีกไป อย่า
มายุ่งกับฉัน"

"จู้ๆ เล่นตัวจริง" ดวงตาสีน้ำข้าวกวาดขึ้นลงเหมือนกำลังสำรวจ
เรือนร่างเธอ "แบบนี้คงมีคนรออยู่แล้วละสิ หรือถ้าไม่มี เธอต้องการ
เท่าไรกับการอยู่กับฉันในคืนนี้"

ประโยคดังกล่าวเหมือนการจุดชนวนระเบิด ชีวิตเธอช่วงสองสาม
วันที่ผ่านมานั้นแย่มากทีเดียว ต้นเหตุก็ไม่ใช่จากใครที่ไหน แต่เป็นเพราะ
ไอ้พวกผมทองหน้าขาวที่ชอบเห็นผู้หญิงไทยอย่างเธอเป็นเหยื่อนี้แหละ
ขนาดจะเข้ามานั่งกินเหล้าดับอารมณ์โดยไม่ยุ่งกับใคร คนพวกนี้ก็ยัง
หาเรื่องให้เธอต้องเดือดร้อนใจอีกจนได้ มือเรียวกะซิบกระป๋องถือ
แน่นขึ้น ก่อนจะตบวางไปที่ซีกหน้าแดงก่ำและยียวนกวนใจนั้นเต็มแรง

"ฉันล่ะเกลียดคนเผ่าพันธุ์อย่างพวกนายเต็มที ไอ้ขยะเอ๊ย"

หญิงสาวอาศัยช่วงเวลาไปอีกฝ่ายมัวแต่ตกตะลึงรีบแทรกกายผ่าน
ผู้คนที่แน่นขนัด แล้วตรงดิ่งสู่ลานจอดรถด้านหน้า...เธอต้องรีบไปจาก
ที่นี่ก่อนที่จะได้รับผลของการขาดการควบคุมตัวเองเมื่อครู่

บทที่ 1

ขวัญข้าวเคาะพวงมาลัยเป็นจังหวะรัวเร็วด้วยปลายนิ้วเรียว ดวงตากลมโตมองท้ายรถโตโยต้าวิโอสที่หยุดนิ่งอยู่ข้างหน้าด้วยความ หงุดหงิดหัวเสีย การจราจรที่นิ่งสนิท รวมถึงอากาศร้อนๆ ล้วนแต่ บั่นทอนความอดทนของเธอให้น้อยลงเรื่อยๆ

หญิงสาวหันไปนิ้วนหน้าใส่คอนโดฯ หรรหระระดับไฮเอนด์ทางซ้าย มือด้านหน้าซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง ไม่รู้ว่าเธอคิดถูกหรือคิดผิดถึง ได้ใจอ่อนยอมตกลงรับปากรับคำมาอยู่ดูแลห้องให้เมทีนี่ผู้เป็นเพื่อน รักระหว่างที่อีกฝ่ายไปเรียนต่อ...เจอรถติดเหตุโหดเข้าครั้งแรกเธอ ก็ชยาดเสียแล้ว หญิงสาวถอนหายใจยาวเมื่อเจ้าวิโอสสีน้ำทะเลเคลื่อน ตัวในที่สุด

ขวัญข้าวขับเต้าน้อยสีแดงมาอีกนิดเดียวก็เลี้ยวเข้าสู่ช่องทางเดิน รถของคอนโดฯ...ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ระยะทางแค่นี้ไม่ถึงสิบเมตรแต่เธอ กลับต้องติดแหงกอยู่บนถนนกว่ายี่สิบนาที หญิงสาวพยายามทำให้ เย็นลงขณะชะลอรถเมื่อมาถึงป้อมยาม มือเรียวส่งแผ่นพลาสติกเล็กๆ คล้ายบัตรเครดิตซึ่งเป็นบัตรประจำตัวสำหรับจอดรถของผู้พักอาศัย

ที่นี่ให้กับยาม อีกฝ่ายรับไปดำเนินการก่อนจะส่งบัตรคืนให้พร้อมกับ
ทำความเคารพและทักทายเสียงสุภาพ ทันทีที่ที่กั้นยกขึ้น หญิงสาว
ก็พารถสุดรักมุ่งหน้าสู่ที่จอด

เต้าน้อยวนแคว่รอบเตียวก็เข้าจอดที่ช่องจอด 212 เรียบร้อยอย่าง
ไม่มีอะไรบุบสลาย...ช่องจอดนี้เมื่อก่อนนี่ผู้เป็นเจ้าของการันตีว่าเป็นที่จอด
ที่ดีที่สุดไนบรรอดาที่จอดหลายร้อยที่ของทั้งแปดชั้น...ชั้นบนสะดวก อยู่
ใกล้ป้อมยาม ไม่ไกลจากทางเข้าสู่ลิฟต์...เธอหลับพวงมาลัยเบาๆ มอง
ซ้ายมองขวาเห็นว่าไม่มีใครอื่นในลานจอดรถก็ก้มลงจูบเสียที่หนึ่งเป็น
การขอบคุณที่วันนี้เจ้าเต่าแสนซื่อสัตย์พาเธอไปหลายที่ตั้งแต่เข้าโดย
ไม่เกร

หลังจากขนของลงมากองที่พื้นและล็อกรถ หญิงสาวก็เตรียม
จะหยอหยนทั้งกระเป๋าและกล่องหลายใบไปสู่ทางเข้าตึก หากแต่ก่อน
ที่จะได้ทำตามคิด ใจเธอก็ต้องกระตุกวามเมื่อหางตาเห็นชายร่างสูง
ผมสีน้ำตาลอ่อนท่วงท่าคันทาเดินผิวปากตรงมา หญิงสาวลดกายวบ
หวังให้รถช่วยบังร่างเธอไว้ หากพอชายคนดังกล่าวเข้ามาใกล้อีกนิด
เธอก็รู้ว่าเพียงแค่ตาผาดไป ไม่ใช่เขาคนนั้น ไม่ใช่ผู้ชายแยๆ ที่เธอ
อยากจะหนีไปให้ไกล...หญิงสาวผ่อนลมหายใจ รอจนกระทั่งชาว
ต่างชาติคนดังกล่าวใช้คีย์การ์ดเปิดประตูทางเชื่อมเข้าสู่โถงลิฟต์
เรียบร้อยแล้วนั้นแหละ เธอก็ยืนตัวขึ้น

ขวัญข้าวอยากดูตัวเองที่ซึซลลาด แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อสิ่งที่
เธอเผชิญมาในระยะสองเดือนนี้มันช่างหนักหนาเหลือเกิน กระทั่งเห็น
พวกชาวต่างชาติที่ไร อคติในใจก็พากันลุกโลดขึ้นมาจนแทบควบคุม
ไม่ได้... หญิงสาวถอนหายใจเฮือกเมื่อนึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้พักอาศัย
ที่นี่ส่วนใหญ่ก็เป็นชาวต่างชาติที่ทำงานอยู่ในบริษัทชื่อดังในย่านนี้แทบ
ทั้งสิ้น

ขวัญข้าวเลิกคิดในสิ่งที่บ้านทอนกำลังใจ ค่อยๆ ขน ค่อยๆ ลาก

ข้าวของทั้งหมดมากองไว้ที่หน้าประตูกระจก มือเรียวยาวกระเป่าสะพายให้วุ่นก่อนจะเจอคีย์การ์ดจึงรีบนำไปจ่อที่เครื่องทรงสี่เหลี่ยมซึ่งติดอยู่บนผนังด้านข้าง วินาทีเดียวก็ได้ยินเสียงบีบ เป็นเชิงบอกว่าเธอสามารถเข้าประตูนี้เพื่อไปยังลิฟต์ของตัวตึกได้

ทุลุกทุเลเล็กน้อย หญิงสาวก็เข้าไปในโถงหน้าลิฟต์เป็นผลสำเร็จ เมื่อลิฟต์ที่เรียกเปิดออก ขวัญข้าวก็โล่งใจที่มีเธอเป็นผู้โดยสารเพียงคนเดียว พอชนของเข้าไปหมด นิ้วเรียวยาวก็กดหมายเลขชั้นด้วยความมั่นใจ...ยังงั้นๆ ชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป...

"ตกลงขนามาหมดแล้วใช่ไหม ของของแกละ" เมทินี่ หนึ่งในเพื่อนรักจำนวนไม่กี่คนของเธอและเจ้าของห้องถามขึ้นขณะทั้งคู่ใช้ยัดใส่ถุงที่ขวัญข้าวซื้อเข้ามาเป็นอาหารเย็น

"อือ" หญิงสาวตอบรับ มือเรียวยาวใช้ตะเกียบม้วนเส้นผัดไทยเข้าปากอย่างทิวโหย การขนย้ายและจัดห้องใหม่ทำให้เธอแทบหมดแรง คนเป็นเพื่อนเห็นท่าทางโรยแรงนั้นก็อดบ่นอีกรอบไม่ได้ "บอกให้จ้างพวกรถขนของหรือไม่กี่ให้พวกบริษัทขนย้ายมืออาชีพไปจัดการก็ไม่เชื่อ ใช้เจ้าเต่าขนมันก็หลายเที่ยวอย่างนี้แหละ"

ขวัญข้าวยิ้มจมูกกับคำพูดของคนที่มีเงินถุงเงินถังให้ใช้ไม่ขาดมือ "อือ เงินตั้งครึ่งค่อนหมื่น ต่อให้ต้องเอาขึ้นรถเมอร์นั้นก็ชนะเอง...เห็นมั๊ยล่ะ ในที่สุดก็เสร็จ"

เมทินี่กลอกตา ครั้นจะเทศนาเพื่อนที่สั้มัย ม.ปลาย มีฉายาว่า ยัยเกลือ เปลี่ยนเรื่องว่า "มีแกมมาอยู่ค่อยดีหน่อย จะได้หมดห่วงไม่ไหว ไปเป็นปีๆ กลับมาคงเซราะน่าดู" เจ้าของห้องมองห้องพักขนาดสามห้องนอนของตัวเองด้วยความอาลัยไม่น้อย

ขวัญข้าวยิ้ม มองตามสายตาเพื่อน...เมทินี่เป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัวที่มีฐานะดี คอนโดฯ ห้องนี้ราคาอยู่ที่หลักสิบล้าน เพราะ

ตัวตึกตั้งอยู่ในทำเลทองของกรุงเทพฯ และมีบริการเสริมต่างๆ ตลอด
ยี่สิบสี่ชั่วโมงราวกับพักอยู่ในโรงแรมชั้นหนึ่ง

คำขอร้องขอเพื่อความรักประจวบเหมาะกับเธอกำลังตกอยู่ใน
สถานการณ์แย่มาก หญิงสาวจึงบอกคีนอพาร์ทเมนต์ขนาดกลางที่อาศัย
มาร่วมสามปีและย้ายมาอยู่ที่นี้อย่างไม่ลังเล

"แล้วแกจะไม่กลับมาเมืองไทยบ้างหรือ ช่วงที่เรียนนะ" ขวัญข้าว
ถาม เลื่อนจานเปล่าไปวางด้านหนึ่งก่อนจะรินน้ำส้มจากเหยือกขึ้นดื่ม

เจ้าของห้องสายหน้า "คิดว่าไม่หรอก ไปแค่นี้เอง ไม่ทันไร
ก็กลับมาแล้ว อีกอย่างอยากใช้เวลาอยู่กับรูเบนให้มากขึ้นด้วย...ถึง
เขาจะคลั่งฉันแค่ไหน อยู่ไกลกันมันก็ไม่ค่อยเวิร์กหรอก"

ขวัญข้าวพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจ แม้ในใจจะไม่ค่อยเห็นด้วย
นักที่เพื่อนรักจะไปอยู่กับแฟนหนุ่มก่อนตบแต่งเป็นเรื่องเป็นราว
แต่หากพูดไปก็จะได้โดนเพื่อนก่อนแคะกลับมาซะเปล่าๆ ว่าเธอคว่ำควรี
พอๆ กับเจ้าเต่าน้อยที่เธอชอบ หญิงสาวจึงเลือกที่จะเฉยเสีย

เธอคิดว่ารูเบนคู่รักของเมทินีเป็นผู้ชายที่ดีคนหนึ่ง แม้จะเป็น
ฝรั่งก็เถอะ...คิดมาถึงตรงนี้ขวัญข้าวก็เบ้าปาก โชคดีที่รูเบนมีผมสีดำ
และสีตาเป็นสีน้ำตาลเข้ม เธอจึงไม่ยอมแสร้งใจนักเวลาที่ต้องพบปะ
และพูดคุยด้วย ต่างจากพวกผมทอง ตาฟ้า...เห็นที่ไร่จะคันคอกลิ่นได้
ไปหมด

"แล้วนี่รูเบนรอรับอยู่ที่ไหนแล้วหรือ" ขวัญข้าวถาม จุดหมาย
ปลายทางของเมทินีคือนิวยอร์ก แต่เธอคิดว่าเพื่อนรักคงใจจดใจจ่อ
กับอพาร์ทเมนต์ของรูเบนมากกว่าที่เรียนของตนแน่ๆ

"ใช่...ว่าจะมารับเหมือนกัน แต่ฉันไม่ให้มา..." ใบหน้าของเมทินี
เปี่ยมไปด้วยความสุขระคนเขินอายเมื่อพูดประโยคต่อมา "ขวัญ...ฉัน
เองยังไม่อยากเชื่อเลยว่าคบกับรูเบนมาสองปี เขายังยังสม่ำเสมอ
กับฉันอยู่ แล้วเนี่ย...เขาก็ขอมันฉันแล้ว"

"ไอ้ย ดิใจด้วย...แม้ว่าฉันจะไม่ค่อยชอบฝรั่งอะนะ แต่ก็บอกได้เลยว่ารูเบนเป็นคนดีมาก"

...พอตัดอคติเรื่องเชื้อชาติออกไป รูเบนก็เหมือนเจ้าชายดีๆ นี่เอง หน้าตาดี ฐานะดี ฉลาด มีความสามารถ เข้าอกเข้าใจและรักเมทีนีมาก ส่วนเพื่อนรักของขวัญข้าวเองก็สวย นิสัยดี การศึกษาก็เยี่ยม... คนที่มีชีวิตกว้างเปล่าอย่างเธอจึงอดอิจฉาเล็กๆ ไม่ได้ (แค่เล็กๆ นะ เพราะยังไงเธอก็ไม่ลืมนว่ารูเบนเป็นฝรั่งทั้งแท่ง!)

"แล้วเมื่อไหร่แกจะหายเป็นโรคเกลียดฝรั่งล่ะฮี้ เพื่อจะแนะนำหนุ่มอเมริกันน่ารักๆ ให้ซักคน" เมทีนีถามยิ้มๆ พอเห็นขวัญข้าวทำหน้าสยดสยองก็หัวเราะ พุดต่อ "รับรอง แบบแกเนี่ย...ตลาดต่างชาติต้องการเลย"

เมทีนีมองรูปร่างสวยงาม ออกเป็นอก เอวเป็นเอวของเพื่อนอย่างชื่นชม ทั้งผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มมีน้ำหนักยาวเคลือบใส ขนตายาวเพื่อยแถมยังงอนแข็งรับกับตาคมดำสนิทเป็นประกาย ริมฝีปากหยักแต่อุ่มเต็ม โหนกแก้มสวย ผิวเนียนละเอียดสีน้ำตาลอ่อนจางๆ คล้ายสีน้ำผึ้ง แต่ที่สวยยอดและเป็นที่ยิ่งใหญ่ของเธอที่สุดคงไม่พ้นหน้าอกเต็มตึงคู่สวย ที่ต่อให้ทำศัลยกรรมซบซ้อนขนาดไหนก็ไม่มีทางเหมือน

"ตกลงตลาดอะไร ฉันคนนะ ไม่ใช่ปลาทุ อีกอย่าง...ไม่ได้กลัว...แต่ไม่ชอบ" ขวัญข้าวตอบเสียงแข็ง ร้อนตัวกับสายตาทรมานมาดของเพื่อน...ต้องประกาศเจตนารมณ์ไว้เสียก่อน ไม่งั้นเพื่อนตัวดีอาจจะเล่นบทแม่สื่อแม่ชัก (ฝรั่ง) ให้เธอปวดหัว

"ระวังน้ำ เกลียดอย่างไหนจะได้เช่นนั้น" เมทีนีพูดหัวเราะๆ

ขวัญข้าวส่ายหน้าจนลอนผมกระจาย เก็บรวบรวมงานและแก้วน้ำทั้งของเพื่อนและของตนเองไปจัดการที่อ่าง "ไม่มีทางยะ ฝรั่งนะเพีย ไม่ใช่แค่คนมีปานแดงที่กัน ถึงจะได้หลวมตัวคบไปไม่รู้เรื่อง รัวร์ว...พอเห็นว่าเป็นฝรั่งก็ไม่ต้องไปสูงลิ้งด้วยใจ ไม่เห็นจะยาก

รักไม่ได้รับเชิญ

14

คำเปรียบเปรยของแถงนะใช้กับคนที่ไม่มีความตั้งใจจริงได้ แต่สำหรับคนอย่างฉัน ถ้าบอกว่าไม่ก็คือไม่"

ได้ยินประโยคปฏิเสธเสียงหัวเราะ จากอีกฝ่ายเข้า เมทินีจึงยอมแพ้ แต่ไม่วายพูดเสียงอ่อนๆ ว่า "อย่าอคตินักเลยขวัญ ฝรั่งไม่มีใครเลวเหมือน..." เมทินีก็อึก ก่อนจะพูดต่อ "...พวกคนที่แกได้เจอหรือคนดีๆ ยังมีอีกเยอะแยะ คนไทยไม่ดีก็มีมากเหมือนกัน"

ขวัญข้าวหลุบตาต่ำ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าเพื่อนกำลังจะหลุดปากเอ่ยชื่อใครออกมา เธอสูดหายใจเข้าลึกขณะก้มหน้าล้างจาน "ฉันรู้ ฉันก็ไม่ได้บ้าขนาดจะเป็นพวกเหยียดผิวหรือชาตินิยมสุดขั้วอะไรแบบนั้นหรอก ใครดีมาฉันก็ดีตอบ แต่จะให้ถึงกับคบ ให้เลือกเป็นแฟน...ไม่ไหวจริงๆ"

กว่าขวัญข้าวจะจัดของกระจุกกระจิกเสร็จ เวลาที่ล่วงไปเกือบเที่ยงคืน ความร้อนเหนียวเหนอะบนหัวทำให้หญิงสาวตัดสินใจสระผมทั้งที่ปกติจะไม่สระในตอนกลางคืน หลังออกมาจากห้องน้ำ ร่างโปร่งบางในชุดคลุมอาบน้ำก็เดินไปรูตม่านรอบห้องให้เปิดออก กระจกใสรอบด้านเผยให้เห็นแสงไฟของกรุงเทพฯ ยามค่ำคืน

วิวสวยชะมัด สมแล้วที่ราคาต่อยูนิตแพงเหลือหลาย...ขวัญข้าวนึกในใจ ตอนแรกที่เมทินีมาปรึกษาเรื่องไปเรียนต่อ หญิงสาวยังจำได้ว่าอีกฝ่ายเล่าอย่างไม่ใส่ใจนักว่ามีคนมาขอเช่าห้องนี้ในราคาหกหมื่นบาทต่อเดือน ราคานี้ทำให้ขวัญข้าวตาโต แต่เมทินีผู้เป็นเจ้าของห้องยกให้ได้อย่างไม่สนใจ พูดง่ายๆ ว่าไม่เดือดร้อนเรื่องเงินและไม่อยากให้คนแปลกหน้ามาใช้ห้องของเธอนานนับปี

ขวัญข้าวในตอนนั้นกำลังลำบาก เพิ่งลาออกจากการงานด้วยเหตุการ์ณที่ตอนนี้เธอเองก็ยังไม่อยากจะนึกถึง...เธอกลายเป็นคนว่างงานที่เปื้อนโลก ไม่รู้ว่าจะคิดจะทำอะไรต่อไป การเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ ทำความ

คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ จึงดูเป็นความคิดที่ดี

หญิงสาวหาเสียงดัง อยู่ๆ ก็ตาปรือ ง่วงจนแทบทนนไม่ไหว ขาเพรียวยาวเดินไปที่เตียงนุ่มแล้วล้มตัวลงนอนในแนวขวาง จัดท่าให้ผมที่ยังคงหมาดชื้นห้อยลงที่ข้างเตียง แล้วจึงล่องเข้าสู่ห้วงนิทรา ทั้งชุดคลุมผ้าขนหนูเนื้อหนา

‘เด็กโง่ๆ เด็กโง่’ เสียงตะคอกเป็นภาษาอังกฤษจากชายร่างสูง ผอมผมหอง เรียกเสียงสะอึกสะอื้นและน้ำตาเม็ดโตจากเด็กนักเรียนหญิงตัวน้อยที่นั่งตัวอเบื่องหน้าเปียโนหลังใหญ่ พอเสียงคว่าที่มีมาเป็นชุดเริ่มเงียบไป ดวงตาคู่น้อยที่ยังมีน้ำตาเกาะพราวจึงค่อยๆ เหลือบมองขึ้นอย่างหวาดกลัว แต่แล้วก็ต้องหวีดร้องโหยหวนเมื่อใบหน้าของครูสอนดนตรีของเธอกลายเป็นใบหน้าของปีศาจสุนัขสามหัวที่ส่ายแยกเขี้ยววาววับ...พักเดียวเด็กน้อยคนนั้นก็กลายเป็นเด็กนักเรียนมัธยมต้นหน้าตาสวยคม วิ่งถือการ์ดคริสต์มาสที่ตั้งอกตั้งใจทำมาทั้งคืนตรงมายังห้องพักของคุณครูชาวต่างชาติแสนใจดีที่เมื่อเช้าแต่งตัวเป็นซานต้าพุงพลุ้ยนำเธอร่วมร้องเพลงจึงเกิดเบล่ร่วมกับเพื่อนๆ ในห้อง...ประตูกระจกเปิดแง้ม เด็กสาวแอบมองลอดช่องว่างเห็นครูวัยกลางคนร่างอ้วนผมหอมกำลังคุยโทรศัพท์ จึงชะงักมือที่กำลังจะเคาะประตู รีๆ รอๆ ชั่วขณะ ก่อนจะเสียมารยาทแอบฟังบทสนทนา...ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งครูไทยและครูฝรั่งต่างก็ชมว่าภาษาอังกฤษของเธออยู่ในระดับดีมาก เด็กสาวอยากรู้ถึงความสามารถของตัวเองว่าจะดีพอไหม จึงพยายามตั้งใจฟังประโยคยาวๆ รวดเร็วของครู หากแต่ใจความที่พอจะจับได้ก็ทำให้ใจดวงน้อยกระตุกวาบ

‘ทุกอย่างดีหมด...สถานที่ห้องเที่ยวก็สวย...อาหาร...ผู้หญิง...แต่เด็กนักเรียนสุดจะโง่ เอื่อมระอาเต็มทน...แค่พูดดี ชวนเล่นเกมหน่อยก็มองฉันอย่างกับพระเจ้าแล้ว มีอยู่คนหนึ่งนะกำลังจะโต สวยมาก...

จะส่งรูปไปให้ดูทางเมล พอตีเมื่อเช้ามีกิจกรรมน่าเบื่อ...ถ่ายรูปไว้...'

เด็กสาวหน้าซีด มือไม้อ่อนแรง คนในห้องหยุดเจียบไปคล้าย
รับรู้สิ่งผิดปกติด้านนอก พักเดียวประตูก็ถูกเลื่อนเปิด เจ้าของห้อง
พอเห็นว่าใครมายืนพิงผนังข้างประตูก็ยิ้ม

'ขวัญข้าว...มาทำอะไรตรงนี้'

ครูคนโปรดทักเสียงอ่อนโยนเหมือนทุกครั้ง หากแต่คราวนี้
เด็กสาวเห็นถึงความไม่จริงใจในดวงตาสีฟ้าสด เด็กสาวอีกอึก ไม่
สามารถตอบอะไรออกไปได้ ได้แต่ยื่นการ์ดไปข้างหน้า ครูก็หัวเราะ
น้อยๆ ยื่นมือที่เต็มไปด้วยกระสุนน้ำตาลกระจายอยู่ที่หัวออกมาจับ

ดวงตาคู๋คมได้แต่เบิกโตมองไปหน้าครูอย่างตกตะลึง เมื่อจู่ๆ
ครูก็กลายเป็นปีศาจร้ายที่เอื้อมมือที่ยาวยืดออกมาได้เรื่อยๆ ตรงเข้า
มา ก่อนครูร่างใหญ่จะกลายเป็นหนุ่มน้อยผมสูงผมทองรูปหล่อ
ในชุดนักศึกษากำลังนั่งอยู่กับเพื่อนอีกสองคนซึ่งเป็นชาวต่างชาติ
เช่นเดียวกัน ขวัญข้าวในวันนั้นเป็นนักศึกษาปีสามแสนกระตือรือร้น
เธอกำลังยื่นมองด้านหลังของผู้ชายผมทองคนนั้นด้วยสายตาเจ้าเล่ห์
ซุกซน แพทริกกับเธอเพิ่งตกลงเป็นแฟนกันได้ไม่นาน วันนี้เธอเลิก
เรียนก่อนเวลา จึงคิดจะมาทำให้เขาแปลกใจเล่น หากแต่ก่อนที่เธอ
จะส่งเสียงเรียกเมื่อเดินเข้าไปใกล้พอควร บทสนทนาของทั้งสามหนุ่ม
ก็ผ่านเข้าหูเธอเสียก่อน

'ทำเป็นเล่นตัวกับใครๆ...แต่พอได้ลองแล้วก็งั้นๆ ละว่า หุ่นดี
อย่างเดียว อย่างอื่นไม่ได้เรื่องเลย ฮ่าๆ เอามาเลยร้อยดอลลาร์ที่พวก
แกสัญญาไว้ถ้าฉันได้แอมป์ยัดเซิดนั่น...'

หญิงสาวราวกับถูกสาบเมื่อได้ยินจากรายๆ นั้น แต่พอตั้งสติ
ได้ ขวัญข้าวในชุดนักศึกษาแทนที่จะวิ่งร้องไห้หนีไป กลับตรงปรี๋เข้า
หาคนที่กำลังหัวเราะร่วน กำปั้นที่กำแน่นชกเบรียลงไปที่ครึ่งปากครึ่ง
จมูก พร้อมกับร้องปฏิเสธสิ่งที่อีกฝ่ายยื่นน้ำเป็นตัวขึ้นมาเสียงดังลั่น